

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 220/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. marca 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátkou Mgr. Romanou Paliderovou, Jégého 19, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich bližšie neoznačených základných práv a slobôd rozsudkami Okresného súdu Galanta sp. zn. 25 C 273/2008 z 27. septembra 2010 a sp. zn. 23 C 87/2011 zo 7. mája 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. novembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. Romanou Paliderovou, Jégého 19, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich bližšie neoznačených základných práv a slobôd rozsudkami Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 25 C 273/2008

z 27. septembra 2010 a sp. zn. 23 C 87/2011 zo 7. mája 2013 (spolu ďalej len „napadnuté rozsudky“).

Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľ bol účastníkom konaní vedených okresným súdom pod sp. zn. 23 C 87/2011 o určenie neplatnosti právnych úkonov a sp. zn. 25 C 273/2008 o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy a o prikázanie nehnuteľností do vlastníctva v procesnom postavení navrhovateľa, resp. jedného z navrhovateľov. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 25 C 273/2008 z 27. septembra 2010 žalobu v plnom rozsahu zamietol a rozsudkom sp. zn. 23 C 87/2011 zo 7. mája 2013 žalobu sčasti zamietol a sčasti konanie o nej zastavil. Oba rozsudky okresného súdu sťažovateľ neúspešne napadol odvolaním. Vo veci vedenej pod sp. zn. 25 C 273/2008 podal sťažovateľ i dovolanie, ktoré dovolací súd uznesením sp. zn. 4 Cdo 195/2013 z 30. septembra 2013 odmietol.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem opisu skutkového stavu uvádza:

„Z dokumentácie založenej v súdnych spisoch na Okresnom súde v Galante pod č. k.: 25 C/273/2008 a následne v pokračovaní konania pod č. k.: 23 C/87/2011 vrátane rozhodnutí Krajského súdu v Trnave a tiež Najvyššieho súdu v Slovenskej republike je podľa môjho názoru v dostatočnej miere zdokumentované moje vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam.

Súdy však v danej veci nespravodlivo rozhodujú, robia vo veci zbytočné súdne prietahy a zároveň neefektívne konajú, čo je v rozpore podľa príslušných platných právnych predpisov aj s Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Vo veci som sa snažil využiť všetky dostupné právne prostriedky nápravy, no zatiaľ bezvýsledne aj bez ohľadu na tú skutočnosť, že vlastnícke práva k nehnuteľnostiam sú nepremlčateľné, neodňateľné, nezrušiteľné a nescudziteľné, dedenie sa zaručuje, majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva.“

V ďalšej časti sťažovateľ argumentuje:

„Skutočnosť, že porušovatelia základných práv a slobôd a tiež ľudských práv a základných slobôd robili vo veci zbytočné súdne prietahy, neefektívne konali a nakoniec

nespravodlivo rozhodli, vyvoláva u mňa dlhodobý stav právnej neistoty, napriek využitiu všetkých dostupných právnych predpisov na nápravu, nebolo spravodlivo rozhodnuté.

V danom prípade je tu jednostranná snaha v konkrétnej navrhovanej veci spravodlivo nerozhodnúť aj napriek preukázaniu v dostatočnej miere opodstatnenosti v navrhovanej veci, čo sa prieči okrem zákonných ustanovení aj dobrým mravom...

Nečinnosťou, neefektívnym konaním a nespravodlivým rozhodnutím porušovateľov základných práv a slobôd a ľudských práv a základných slobôd som utrpel majetkovú a aj nemajetkovú ujmu, ktorú uplatňujem vo výške 50.000.- EUR...

Ak by porušovatelia základných práv a slobôd a ľudských práv a základných slobôd včas a spravodlivo rozhodli, došlo by u mňa k podstatnému zlepšeniu mojej zlej finančnej situácie, keďže som šesť rokov nezamestnaný a poberám iba dávku v hmotnej núdzi.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Ústavný súd rozhodol, že právoplatnými rozhodnutiami: Okresného súdu v Galante pod č. k.: 25 C/273/2008 zo dňa 27. 09. 2010, pod č. k.: 23 C/87/2011 zo dňa 07. 05. 2013 boli porušené základné práva a slobody a ľudské práva a základné slobody [REDAKOVANÉ]... a preto ruší tieto rozhodnutia, vec vracia na ďalšie konanie, pričom zakazuje pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd priznáva [REDAKOVANÉ]... primerané finančné zadostučinenie v sume 50.000.- EUR, ktoré mu je povinný zaplatiť Okresný súd v Galante do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd v Galante je povinný zaplatiť advokátovi trovy právneho zastúpenia pred ústavným súdom.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd

vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v prvom rade konštatuje, že sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom, ktorý je v súlade § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

Ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde. Ak ide o sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, o ktorú zjavne ide aj v prípade sťažovateľa, musí obsahovať jednak všeobecné náležitosti uvedené v § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti uvedené predovšetkým v § 50 zákona o ústavnom súde v spojení s požiadavkami na návrh na rozhodnutie (petit) vyplývajúcimi z § 56 zákona o ústavnom súde.

Z hľadiska predbežného prerokovania sťažnosti je podstatný najmä § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s požiadavkami vyplývajúcimi z § 56 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011). Z konštantnej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa v predloženom znení nemožno považovať za kvalifikovanú sťažnosť, o ktorej by ústavný súd mohol konať a rozhodnúť. Jej nedostatky sa vzťahujú predovšetkým na sťažovateľom formulovaný návrh na rozhodnutie (petit), ktorý nezodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 56 zákona o ústavnom súde, keďže v ňom nie sú uvedené konkrétne základné práva alebo slobody, ktoré mali byť napadnutými rozsudkami okresného súdu porušené.

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd zdôrazňuje, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný

odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04).

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa, ktorý je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, nespĺňa požiadavky kvalifikovanej sťažnosti, ktorá by zodpovedala požiadavkám vyvoditeľným z § 20 a § 50 v spojení s § 56 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Ústavný súd ďalej poukazuje na čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ, zastúpený advokátkou, namieta porušenie bližšie neoznačených základných práv a slobôd napadnutými rozsudkami okresného súdu.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti napadnutým rozsudkom okresného súdu odvolania, o ktorých bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaniach sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí, ako aj z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2016